

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Τὸ «Μπουκέτο» θὰ δημοσιεύσῃ σειράν ἀνεκδότων μεγάλων ἀνδρῶν. Ἦδη μετὰ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ ἀειμνήστου Δηλιγιάννη, ἀρχίζομεν τὴν δημοσίευσιν ὠραίων καὶ ἐνδιαφερόντων ἀνεκδότων τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρῶνῃ.

Ὁ Κολοκοτρῶνῃς ἐπίστευε στὴν πλατομαντεία, ἀκόμη δὲ καὶ στὰ ὄνειρα. Ὅταν νεφροῦτανε, ἐπὶ παραδείγματι, συνοδείαν γάμου, ἐξηγοῦσε τὸ ὄνειρο, ὅτι εἶνε Τούρκοι, καὶ ἂν μὲν ἐπροχωροῦσαν, ἐσημαινεν ὅτι δὲν ἐμελλαν νὰ πολεμήσουν, ἂν δὲ ἔσταναν καὶ ἐχθόρουε μαζί τους κ' ἐπαίταν καὶ νταούλια, ἐσημαινεν ὅτι εἶχε πόλεμο καὶ ἐφρόντιζε νὰ κάμῃ τὰς ἀναγκασίας προετοιμασίας.

Διηγεῖτο ὁ Νικηταρᾶς ὅτι ὁ γέρο Κολοκοτρῶνῃς ἐρωτήθη μιὰ φορὰ : Ποῦς ξέρει περισσότερα, ὁ διάβολος ἢ ὁ ἄνθρωπος ; Καὶ αὐτὸς ἀποκρίθη : «Ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἂν καλολογαρίσῃς τῆ (καὶ τὸ ἀπέδειχνε) μόνον εἰκοσι χρόνους καὶ ξέρει τὸσα καὶ τὸσα, ἐνὸς ὁ διάβολος εἶνε ἀπέθαντος (λέε ῥ τοῦ Νικηταρᾶ), καὶ δὲν εἶναι σοφώτερος τοῦ ἀνθρώπου.

Στὴν Τριπολιτσά, εἶχαν γράφῃ κάποτε μιὰ σάτυρα ἐναντίον τοῦ Κολοκοτρῶνῃ καὶ τὴν ἐπιχοκώλησαν στὴν ἐκκλησία. Ἦταν Κυριακὴ καὶ ἐσυναχθὲ κόσμος καὶ τὴν διαβάζε. Ὁ γέρο Κολοκοτρῶνῃς ἐπὶγιναιε στὴν ἐκκλησία νὰ λειτουργηθῆ, καὶ ὅταν εἶδε τὸν κόσμον συμμαζωμένον, ἔσταλε τὸ γραμματικὸ του νὰ μάρθῃ τι τρέχει. Ὁ γραμματικὸς ἐπίστρεψε κ' ἐμφοδίαζε νὰ τοῦ πῆ τι συμβαίνει. Ἐμαθε ὅμως ὁ Κολοκοτρῶνῃς τι εἶνε. Τότε πλῆσισε, ξεκόλλησε τὴν σάτυρα, τὴν ἐπῆρε ῥτὸ χερί καὶ ὅταν ἀπόλυσε τὴν ἐκκλησία, τὴν ἔδωκε τοῦ παπᾶ καὶ τὸν ὑπόχρεωσε νὰ τὴν διαβῆσῃ μεγαλοφρονῶς τὸν κόσμον. Ὅταν ὁ παπᾶς τελείωσε, ὁ Κολοκοτρῶνῃς εἶπε :

— Κρίνετε ἂν μὲ βρίζουν δίκαια ;

Καὶ ἐπρόσθεσε :

— Ὁ κάλπικος παραῖς μένει ῥτὸ νοικοκύρη του.

Ὁ Θεὸς, ἔλεγε ὁ Κολοκοτρῶνῃς, ἔδωσε τὴν ὑπογραφή του γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν τὴν παίρνει πίσω !..

Στὸν Μιστρά, τοῦ κατηγγεῖλαν πᾶς δύο γυναῖκες κακῆς διαγωγῆς, παρέσταν καὶ ξεμυάλιζαν τοὺς στρατιώτες του. Ὁ Κολοκοτρῶνῃς διέταξε καὶ τίς ἔπιασαν, τίς ἐγύμνωσαν καὶ τίς κύλησε σ' ἓνα χορφαί γεματὸ τσουκνίδες !!!

Ὅταν μετὰ τὴν καταδίκην του τὸν ἐπήγμαναν δέσμιον ἀπὸ τὸ Ναῦπλιον στὴν Ὑδρα, στὸν δρόμον τὸν ἀπάντησε ἓνας πολίτης κ' ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ καὶ νὰ τὸν φτύνῃ. Ὁ Κολοκοτρῶνῃς γύρισε πρὸς τοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι τὸν συνάδεναν καὶ πρὸς τὸν κόμον καὶ εἶπε :

— Κρίνατε σεῖς ἂν μοῦ πρέπει μιὰ τέτοια καταισχύνῃ ;

Οἱ στρατιῶται τότε, καθὼς καὶ ὁ λαὸς, ἔδωξαν τὸν ὕβριστὴν κακὴν κακῶς.

Στὴν Ὑδρα ὅπου ἐκρατήθη ἐν τῇ μονῇ τοῦ Προφήτου Ἥλιου ἐφώζετο πρὸ πενταετίας ἀκόμη καὶ τὸ «πνεῦμα τοῦ Κολοκοτρῶνῃς», κατὸ ἀπὸ τὸ ὅποιοι συνήθιζε νὰ κἀθήται. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἐκάη ὑπὸ κερανοῦ.

Ὅταν μετὰ τὴν καταδίκην του σαράντα χοροφύλακες μὲ ἓναν μοιραρχο ἐπὶ κεφαλῆς ἐπάγαν, νύχτα, νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ τὸ περιβόλι του, ἔξω ἀπὸ τὸ Ἀνάκλη, ἐπὶ Ἀντιβασιλείας, εἶπε : — «Ἐφτανε νὰ μοῦ στείλουνένα σκυλλὶ μαλλιαρῶ ἀπὸ ἐκεῖνα πού κάνουν θελήματα, μὲ ἓνα γράμμα νὰ πᾶω στ' Ἀνάκλη καὶ μὲ ἓνα φανάρι στὸ στόμα του γιὰ νὰ μᾶς φέγγῃ καὶ τὼν δυνῶν μας καὶ θὰ ὑπάκουγα ἄμεσως ! »

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του τὸν ἐπληροφόρησαν, ὅτι ὁ βασιλεὺς τοῦ χαρίζε τὴν ζωὴν καὶ τοῦ μετρίζε τὴν ποινὴ εἰς ἐικοσι χρόνων φυλάκιαν, εἶπε : — «Θὰ γελᾶσω τὸν βασιλεῖα, δὲν θὰ ζήσω τόσο πολὺ ! »

Ἄ. Πλακίης

τὸ Ραμπέρο γεμάτους ἀνησυχία λόγῳ τῆς ἀνεξήγητης ἀπουσίας τοῦ Ντεγκερνῶ.

ΛΑ ΜΠΡΕΤ, (δίνοντας τὸ γράμμα).— Ἐκ μέρους τοῦ συζύγου σας. Η ΑΝΤΡΕΑ, (ταραγμένη).— Πῶς; ἓνα γράμμα... (Τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάζει). «Γαλατῆ μου Ἀντρέα, ἀφοῦ τόσον καιρὸ τώρα εἶσαι ἢ φιλῶν τοῦ Ραμπέρο, μπουρεῖς τώρα νὰ γίνης γυναῖκα του... (Βρίζε καὶ κωμῶν, ὁ Ραμπέρο τρέχει καὶ διαβάζουν μαζί χωρίς νὰ βλέπουν τὸ Λά Μπρέτ.) Τὴν ὥρα πού θὰ διαβᾶς αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ εἶνε ἀνοσηφέλις νὰ μ' ἀναζητήσεις. Ἐκεῖ πού πάω, κανεῖς δὲ θὰ μπορέσει νὰ μὲ ξαναβρεῖ. Δὲν ἠθέλησα νὰ οὐ ξαναῖδι, γιατί σ' ἀγαπᾶ πολλὴ καὶ φοβόμουν ὅτι παρ' ὅλο τὸ καταρανεῖς τοῦ ἐγκλήματος σου θὰ κατόρθωνες νὰ μὲ πείσης γιὰ τὴν ἀθωότητά σου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φετιχὴ εὐτυχία πού μοῦ εἶχες χαρίσει καὶ ἀφοῦ δὲ θὰ εἶμαι πιά ζωντανὸς γιὰ νὰ ὑποβρεθῶ, σὲ συγχωρῶ!...» (Συντομῶν ἀπὸ τὸ ἀποκόπτο καὶ τρομορῶ αὐτὸ ὄραμα, ὁ ἀδελφὸς κ' ἢ ἀδελφὴ ἀγκαλιζόνται).

ΛΑ ΜΠΡΕΤ, (ἐκπληκτος, χωρίς νὰ καταλαβαίνει).— Σοῦ ἔχουν ἓνα τουπέ! (Φεύγει καὶ τρέχει νὰ διαδώσῃ τὸ γεγονός)... Ἐπειτα σοῦ λένε σκοτώσαν γιὰ τὴν γυναῖκα. MICHELE PROI. J S

ΤΟ ΧΕΡΙ

Ὁραῖο εἶσαι, μέτοπο, ποὺ λάμπεις ἀπὸ ἀγνότη, Ροδακίνα μάγονια ὄλο δροσιά καὶ πόση, Στέμα πού μέσ' ῥ τῆ ζάχαρι μᾶς δίνεις τὸ φαρμάκι, Λαχταριστὴ μουλάιμα, κυματιστὸ κορμάκι, Κ' εἰσεῖς μαλλιά, πού πίνετε μὲ τὰ σπορὰ πλεγματία, Κ' εἰσεῖς πού σαῖτεῖτε μέσ' ῥ τὴν καρδοῦλα, μάτια.

Ὁραῖα εἶπατε, ἀδάτα ! Μὰ τὸ δικὸ μου ἀστέρι ἔν εἶσθ' εἰσεῖς, ὃ ἐμμορφιάς, δὲν εἶπατε : εἰν' ἓνα χερί ! Χερί πού πότε ἢ προσκοπῆ καὶ πότε ἢ ἐλεημοσύνη Τῶχρον ἢ μιὰ γιὰ νὰ βοηθῆ κ' ἢ ἄλλη γιὰ νὰ δίνῃ, Χερί σὰ μάγισσας ραβδὶ πού σ' ἐπ' ἔγρη ἀνδρίζει, Καὶ γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ καλὸ, ἀκόμα ν' ἀσχημίζῃ.

Ὁ χερί, τὸ φραγὸν χερά καὶ τὸ ἀπτιοῦ καμῖο, Ἄτιμχο, παρθεναῖο, κορυφὸ μαγοραϊτοῦ*. Μὴ φέγγῃ ἀπὸ πᾶνω μου, μη λειψῇς ἀπ' ἐμπρὸς μου, Κ' ὄδηγῃ τὸν ἀνήξερο μοῦ ῥ τὴ νύχτα τὸ κόσμον. Ἄστοχο ῥ τοὺς μάγους ἔδειξε τὸ δρόμο τοῦ Μοῦσῆα. Ὁ χερί, δεῖξε μου κ' εἶπ' πού εἰν' ἢ εὐτυχία !

Κωστής Παλαμάς

ΟΝΕΙΡΑ

I

Πῆς μου τί ἔχω ῥ τὴν καρδιά ὅταν οὐ ὄω σιμά μου ; Πῆς μου τί λέν τὰ μάτια σου ῥ τὰ μάτια δικά μου ; Πῆς μου γιατί μεροσύνχα θυμοῦμαι μανία ἐσένα ; Πῆς μου γιατί νὰ σὲ κυττῶ μὲ μάτια βοουκομένη ; Πῆς μου γιατί σὰν μοῦ μείεις, πῆς μου γιατί νὰ λαχταρῶ ; Πῆς μου γιατί χωρίς εὐὐ νὰ ζήσω πλέον δὲν μπορῶ ;

II

Πῶς τῆς ἀρέσει κάποτε σκλήρα νὰ μὲ περιρῶξῃ ! Μοῦ κάνει τάχα πὸς ποιεῖ καὶ πὸς ἀναστασιάζει. Γεμίζοντε οἱ στεναγοῖ τὰ θλιβερά μου στήθη, Κ' ἐπὶ ποιεῖ ῥτὰ φέματα, ἐγὼ ποτὸ ῥτ' ἀλήθεια.

I. Πολέμης

ΕΙΣ ΑΝΔΙΣΘΗΤΟΝ

Χαρά ῥ ἐκεῖνον π' ἀγρηφᾶ τῆς γυναῖκός τὰ κάλλη ! Ὅπου δὲν δίνει οὔτε λεπτὸ, καὶ γὰ κορμὶ λαχταριστὸ δὲν τότε πίνει ζάλη..

Χαρά ῥ ἐκεῖνον πού ποτε δὲν ἔχει καρδιοχτύπι ! ὅπου κοιμάται μιὰ χαρά, καὶ τὸν ξεπνοῦν καμμίὰ φορὰ τοῦ ῥωλογοῦ οἱ χεῖτοι...

Χαρά ῥ ἐκεῖνον πού 'ματιάς σπαθιά δὲν ἔχει φάει. πού δὲν τὸν μέλλει γιὰ καμμίὰ, κ' ἂν ἀπαντήσῃ χερά ἢ νιὰ τὸ πού του δὲν χιλᾶει...

Χαρά ῥ τον, πού εἰν' ἀναισθητος, μάσκαρο, παγωμένος, πού δὲν περνᾷ καὶ γιὰ κούτσῳ, πού δὲν ῥωτᾶνε : «Τί εἰν' αὐτός ; »

— Ἐρωτοχτυπημένος ! »

Δ. Κωμπύρογλου

Η ΠΑΘΩΝ ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΕΞΙΣ

Πάρτε τὴν ἀναποψὲ σας καὶ διαβάστε ; «Λεπαδοτεμαχοσελαχογαλοκρανιοστειψανοδριμυτοτριμματωσιλοφιοπαραιομελιτοκατακεχλοπονηλιεπιτοσυστοφρατοπερισστεραλεκτηρονοπτεγκεφαλοκι γηλοστελοιο λαγώσοισαρο βαφτραγανοστπερ- ρύγων) !!!

Ἡ λέξις αὕτη περιέχει συλλαβὰς 79 καὶ εἶνε κωμικῶς ἐσχηματισμένη. Εἶνε ὀνομαστὰ ἐνός, ἐκ διαφόρων νοστήμων ἐδωδι- μων, φαγητοῦ καὶ ἐνδύσκαται παρ' Ἀριστοφάνει.